

Mindre meddelelser

Iagttagelser, som er godkendt af sjældenhedsudvalget, er mærket med stjerne (*)

Records approved by the rarity-committee, are marked with asterisk (*)

ISLØM
(*Gavia immer*)*
OG HVIDNÆBBET LØM
(*Gavia adamsii*)*
VED ANHOLT

I dagene fra den 19.-25. april 1962 havde vi lejlighed til at iagttage to Hvidnæbbede Lommer (*Gavia adamsii*) på Anholt. Da Hvidnæbbet Lom kun er truffet ca. 10 gange i Danmark, hvoraf de syv er nedlagte fugle (SALOMONSEN: Oversigt over Danmarks Fugle, 1963), mener vi, at en nærmere beskrivelse af denne feltiagttagelse vil være berettiget.

Den 19. april 1962 om eftermiddagen opdagede vi ca. 2 km syd for havnen en meget stor lom, som lå næsten helt inde ved stranden sammen med en del olieskadede Sortstrubede Lommer (*Gavia arctica*) og ganske enkelte Rødstrubede Lommer (*Gavia stellata*). Da vi gik nærmere svømmede fuglen langsomt udad og den korteste afstand vi havde den på var ca. 35-40 meter. Det mest karakteristiske ved fuglen var det kraftige elfenbenshvide næb, der virkede opadbøjet på grund af den lige nærbryg og det opadbøjede undernæb.

Samme dag så vi i havnen endnu en Hvidnæbbet Lom.

Den 20. om formiddagen havde vi igen lejlighed til i smukt medlys sammen med O. BERTELSEN, M. BROCH-CHRISTENSEN, D. DIRKS og C. J. WITTRUP-JENSEN, at studere den Hvidnæbbede Lom syd for havnen på en afstand af 75-100 meter, og vi fik vore indtryk fra forrige dag bekræftet.

Den 20. så vi ikke noget til den Hvidnæbbede Lom i havnen og først den 22. så vi igen en her. Den 24. og 25. så vi sammen med adskillige Sortstrubede Lommer to eksemplarer i havnen. I skjul af en mole kunne vi komme ind på en afstand af ca. 10 meter (kikkert 7 × 50) og vi gjorde nogle notater og skitser, efter hvilke følgende beskrivelse er udarbejdet.

De Hvidnæbbede Lommer var nogenlunde lige store. Størrelsen kunne vi sammenligne med Sortstrubet Lom. De Hvidnæbbede Lommer var mellem en tredjedel og en halv gang større end Sortstrubet Lom. Det mest iøjnefaldende var næbbet og det store kompakte hoved. Næbbet udgjorde næsten halvdelen af hovedets samlede længde. Nærbryggen var helt lige, men da undernæbbets

underkant var stærkt opadbøjet, virkede næbbet som helhed opadbøjet. Farven var hvid med et svagt gulligt anstrøg (elfenbensfarvet), i modsætning til Islommen (*Gavia immer*), hvis næb også kan være lyst (hvidt), men dog med et blåligt skær. Hovedet var gråligbrunt (nakken lysere grå end forpanden). Struben meget lys grålig. På den nederste del af halsen var de sorte længdestriber ved at bryde frem, d.v.s. at fuglene var i begyndende sommerdragt.

Dækfjerene på vingens overside var gråbrune (mere grå end hovedet) og besat med meget lysegrå (næsten hvide) pletter. Den øvrige del af vingeoversiden (og måske også de store dækfjer) var næsten helt sort. Vingeundersiden lysegrå, dog således at bagkanten var mørkere grå - især inde ved kroppen - end resten af vingen.

Overgumpen var besat med enkelte meget små helt hvide pletter. Ryggen var ensfarvet grå, undersiden og flankerne hvide. Benene gråblå.

Furuden Hvidnæbbet Lom traf vi også på to eksemplarer af Islom. Den første fandt vi endnu levende, men stærkt afkræftet i havnen den 19. 4. 1962. Tilsyneladende var den ikke smurt ind i olie, men da den ikke kunne klare sig aflivede vi den dog alligevel. Vi ville have taget fuglen med til København, men nogle dage efter var den desværre forsvundet. Denne Islom var i næsten ren sommerdragt. Samme dag fandt C. J. WITTRUP-JENSEN m. fl. på sydkysten en ilanddrevet olieramt Islom i vinterdragt. Af denne fugl medtog vi kraniet og dette er senere på Zoologisk Museum blevet bestemt til en Islom ad. Denne sidste Islom havde en totallængde på 89 cm. Næbbet var forøvrigt ejendommeligt derved at nærbryggen var næsten lige, hvorved næbbet i form kom til at ligne en Hvidnæbbet Lom. Farven var dog lys blågrå.

PELLE ANDERSEN-HARILD, JOHN ANDERSEN.

SUMMARY: Two White-billed Divers (*Gavia adamsii*) were observed near and in the harbour of the island Anholt in Kattegat between 19. and 25. april 1962. The birds are described. In the same period two Great Northern Divers (*Gavia immer*) were met with. One of these was an oiled, dead bird washed ashore.

KORTTÅET LÆRKE (*Calandrella brachydactyla*)*
TRUFFET FØRSTE GANG I DANMARK,
AMAGER, NOVEMBER 1964

Under en tur til Sydvestamager så jeg sammen med SVEND PEDERSEN den 8. november 1964 en småfugl, som jeg, på grundlag af vore optegnelser og efter at have gennemgået litteratur samt beset skind på Zoologisk Museum i København, har bestemt til en Korttået Lærke (*Calandrella brachydactyla*).

Arten er ikke tidligere rapporteret fra Danmark og er kun truffet få gange i Norden. Jeg synes derfor, det må være berettiget at omtale vor iagttagelse mere udførligt.

Vi traf den Korttåede Lærke, da vi under en fugleoptælling kom gående langs strandkanten foran Kongelunden. Fuglen fløj tavs op fra strandkanten, og vi antog den, måske på grund af modlys, for at være en Engpiber (*Anthus pratensis*) eller en Skærpiber (*Anthus spinoletta*). Da vi gerne ville have „piberen“ identificeret, gik vi efter fuglen. Da vi atter så fuglen, denne gang i medlys, kunne vi hurtigt se, at den ikke rigtigt lignede nogen af de nævnte pibere, og da vi ret hurtigt så dens korte høje næb, blev vi klar over, at det ingen piber var, hvad den også var for buttet til.

I ca. ti minutters tid og i en afstand af ca. 10 meter, begge med kikkert 10×50, gjorde vi optegnelser; herefter fløj fuglen op og forsvandt som en prik i det fjerne, idet den søgte ind på det inddæmmede areal, der ligger lige nord for.

Om fuglens størrelse noterede vi, at den var på engpiberstørrelse, måske lidt større. Det må nævnes, at vi havde ingen andre fugle til stede i iagttagelsesøjeblikket, som vi kunne sammenligne med. Fuglen kunne som nævnt minde noget om en Engpiber, men den var dog umiskendelig mere buttet af kropsform. Næbbet var lille, kort og, i forhold til længden, højt, altså helt ulig samtlige danske pibere og lærker, idet det nærmere lignede en værlings. Næbbet var lyst. Issen var meget lys brun med nogle meget fine, tynde striber, der var svære at se. De bageste issefjer dannede en enkelt gang antydningen af en top, som vi begge så en enkelt gang, uafhængigt af hinanden. Senere så vi for-gæves efter denne top. Nogle forfattere angiver, at arten har top, andre at den ikke har. Issen var velafgrænset af en tydelig, men ret tynd, hvidlig øjenbrynsstribe, der gik bag om øjet til nakken. Om den begyndte ved næbbet eller ved øjet, bemærkede vi ikke bestemt. Ryggen var lys brun med tydelige, særdeles velmarkerede, mørke sortagtige længdestriber. Selve vingen var brunlig, vist nok en del mørkere end ryggen, og på den lukkede vinge sås en smal, hvidlig stribe, der på den gående fugl nærmest var vandret. Denne stribe var adskillelsen mellem svingfjerene og vingedækfjerene.

Endvidere sås på den gående fugl, tydeligst lige bagfra, et mørkt felt i hver vinge. Det var de inderste af armsvingfjerene, der dannede dette felt, formentlig fordi disse fjer ikke er blevet lige så meget slidt som de omkringsiddende fjer. Fuglens underside var fra næb til gump meget lys grålig hvid og uden striber. Dog var der tværs over forbryttet et mørkt, svagtegnet brystbånd. Dette bånd var bredest på midten, men ikke særlig tydeligt og kunne faktisk kun ses forfra. Fuglens fremtoning var meget lys. Den havde dog ikke den rød(gul)lige farvetone på ryg og isse m.m., som der er vist på tegningen i „Europas Fugle“ (PETERSON ET AL., 1960), og som også er omtalt andre steder (f. eks. HOLLOM 1962). Det kan skyldes, at vor fugl var en ungfugl eller en gammel fugl i vinterdragt, eller at den ikke tilhørte den race, *C. b. brachydactyla* (LEISLER), der er beskrevet i ovennævnte håndbøger om Europas fugle. Benene var nærmest lyst gulbrune, og fuglen virkede temmelig lavbenet.

Fuglen fouragerede i strandkanten på opskyllet tang. Den var ret livlig i fødesøgningen, hvor den gik eller løb, og en enkelt gang lavede den et pludseligt spjæt mod fødeemnet. En lignende fourageringsmetode kan ses hos Hvid Vipstjert (*Motacilla alba*). Flugten lignede en Engpibers en del, navnlig i opflyvningen, hvor den som Engpiberen gik mere direkte til vejs end Sanglærken (*Alauda arvensis*). Selve flugten var bølgeformet, men i lighed med Engpiberens flugt ikke så rolig som Sanglærkens.

Da vi iagttog fuglen ved strandkanten, var den tavs, men noget før havde vi set en lærke, som utvivlsomt var den Korttåede Lærke, da den var meget lille og derfor først antaget for en Engpiber. Denne fugl „mistede“ vi, uden at have nogen anelse om, hvad det kunne være, næsten samme sted, hvor vi fem minutters tid senere så den Korttåede Lærke. Stemmen på denne fugl blev hørt, dog kun af den ene af os (B. B. P.). Stemmen var ikke ganske som Sanglærkens, men lignede dennes flugstemme en hel del. Der var samtidig noget ved den, der fik mig til at tænke på en af Undulatens (*Melospittacus undulatus*) stemmer. (Gråspurven (*Passer domesticus*) har en lignende stemme). Den bestod af en ganske kort og en noget længere i-lyd. Sammenligningen med en Sanglærke passer udmærket på en Korttået Lærke. ERIK HANSEN, der har set arten i bl. a. Rumænien, meddeler (mundtligt), at den siger som „en klangløs Sanglærke“. Endvidere skriver HOLLOM (1962): „Ordinary flight-call is a short chirruping note, harder and less rippling than Skylark's and recalling House Martin's, typically „chichirrp“.“

Vore optegnelser stemmer godt overens med såvel litteraturbeskrivelser som skind, omend det må pointeres, at der også fandtes uoverensstemmelser, hvad der vel dårligt kunne undgås, når det

drejer sig om Korttåede Lærker, f. eks. var der beskrivelser, der i lighed med mange skind fortalte om en rygtegning, der ikke var kraftigt og tydeligt længdestribet som vor fugl, men nærmest plettet. Desuden havde vor fugl top på hovedet og en dragt, der ikke var rødlig. Begge dele er nævnt og kommenteret ovenfor.

Der findes 3 arter af slægten *Calandrella* i den Palæarktiske Zone; andre slægter kunne jeg udelukke efter litteraturstudier. Den ene af disse 3 arter, Dværglærken (*Calandrella rufescens*), der har nogenlunde samme udbredelse som Korttået Lærke, i Europa dog kun i Sydspanien og i Sydrusland (VOOUS, 1960), kan udelukkes på det fint længdestribede forbryst. Noget vanskeligere stiller det sig med arten *Calandrella acutirostris*, der er udbredt i Afghanistan, Pamir, Øst-Turkestan østpå gennem Kashmir og Tibet til Koko Nor (VAURIE 1959); den har dog længere og slankere næb end vores fugl.

Mange detaljer i vor fugls udseende, den lyse brune ryg med de særdeles tydelige længdestriber, intet rødt i ryg og isse, tydelig hvidlig øjenbrynsstribe, den gråhvide underside og det korte næb, der var lige så højt som langt, tyder på, at vor fugl har tilhørt racen *C. b. longipennis* (EVERSMANN). Denne race er truffet flere gange i Nordvesteuropa (HOLLOM 1962). Racen *C. b. brachydactyla* (LEISLER), der yngler i de sydeuropæiske Middelhavslande mod øst til Krim (VAURIE 1959), synes at have for langt næb at dømme efter en afbildning af dette (MEINERTZHAGEN 1951). En tredje race, der yngler nærmere Danmark end *C. b. longipennis* (EVERSMANN), er *C. b. artemisiana* BANJKOVSKI, der yngler i områderne øst og vest for det Kaspiske Hav, Lille-Asien og Iran, adskiller sig fra *C. b. longipennis* (EVERSMANN) bl.a. ved et længere næb og mindre stribet ryg (VAURIE 1959) (jeg kan i den forbindelse ikke forestille mig en fugl med tydeligere stribet ryg, end det eksemplar vi så.)

Formen *C. b. longipennis* (EVERSMANN) yngler fra det sydrussiske Altaiområde, Minusinsk Steppen og Dzungariet mod øst gennem det nordlige Mongoliet til Bajkal-området, nordøstlige Mongoliet og nordvestlige Manchuriet. Trækket går til Afghanistan og Nordvestindien (VAURIE 1959).

Den Korttåede Lærke er kun truffet få gange i Norden, nemlig 1 gang hver i Island, Finland og Norge (4 ex.), sandsynligvis formen *longipennis* (SALOMONSEN 1963). På de Britiske øer, først og fremmest Fair Isle, træffes den Korttåede Lærke hvert år (HOLLOM 1962). De fleste er fra efterår; mange tilhører nominatformen, men også *longipennis* er rapporteret, specielt fra Fair Isle. I Tyskland er den Korttåede Lærke en tilfældig og sjældent gæst (NIETHAMMER ET AL. 1964).

POUL HANSEN og SVEND PEDERSEN bringes her ved min bedste tak for at have gennemset manuskriptet. Ligeledes er jeg megen tak skyldig til cand. mag. N. O. PREUSS for tilladelse til at se museets samling og til ERIK HANSEN og STEEN CHRISTENSEN for oplysninger om Korttåede Lærker, de har truffet i Syden.

BENT BØGGILD PEDERSEN

SUMMARY: First Record of Short-toed Lark (*Calandrella brachydactyla*) in Denmark, Amager, November 1964. – On 8th November 1964 a Short-toed Lark was seen at Kongelunden, Amager. There are no previous records of this species from Denmark. The bird was observed on the beach, staying for ten minutes on the seaweed lying there. The bird had a light brown crown defined of a superciliary stripe. The feathers of the crown were slightly elongated into a crest faintly indicated and not visible the whole observational time. The back was light brown with well-marked dark stripes. No amount of rufous in the crown or in the back was found. The underparts were whitish with a faint band across the breast. The bill was short and stumpy. The voice was very much like the flight-call of the Skylark (*Alauda arvensis*). It is believed, that the bird belonged to the race *C. b. longipennis* (EVERSMANN).

Litteratur.

- HOLLOM, P. A. D., 1962: The Popular Handbook of British Birds. – London.
- MEINERTZHAGEN, R., 1951: Review of the *Alaudidae*. Proc. Zool. Soc. London. 121: 81–132.
- NIETHAMMER, G., H. KRAMER und H. E. WOLTERS, 1964: Die Vögel Deutschlands, Artenliste. – Frankfurt a. M.
- PETERSON, R. ET AL., 1960: Europas Fugle. – København.
- SALOMONSEN, F., 1963: Systematisk Oversigt over Nordens Fugle. Nordens Fugle i Farver, Bd. 7. – København.
- VAURIE, C., 1959: The Birds of the Palearctic Fauna. A Systematic Reference. Order *Passeriformes*. – London.
- VOOUS, K. H., 1960: Atlas of European Birds. – London.

AMERIKANSK RØDSTJERT

*(Setophaga ruticilla)**I JULIANEHÅB, GRØNLAND,
OKTOBER 1965

Ved middagstid den 18. oktober 1965 iagttog jeg en fugl i Julianehåb, som jeg senere ved hjælp af litteraturen har kunnet fastslå, var en Amerikansk Rødstjert (*Setophaga ruticilla*).

Jeg blev først opmærksom på stemmen, et sagte „tsipp“, og havde nu lejlighed til at iagttage fuglen med kikkert flere gange. Den foretrak et ganske bestemt område, nemlig haverne omkring et par huse, hvor der findes mistbænke, glasverandaer samt et drivhus og således en del blomster, køkkenurter og vegetation i det hele taget. I dagene efter iagttagelsen passerede jeg området flere gange dagligt, men fuglen sås ikke oftere. Det er sandsynligt, at den ret hurtigt er bukket under, da nattemperaturen på det tidspunkt var adskillige grader under frysepunktet, og dagtemperaturen næppe meget over.

Følgende er et uddrag af mine optegnelser på stedet: Af størrelse og form var fuglen, så vidt jeg kunne skønne som en Gærdesanger (*Sylvia curruca*). Hovedet askegråt. Struben hvid. Brystet, axillar-fjerene og de nedre vingedækfjer lyst rustfarvede. Undersiden i øvrigt lys. Bortset fra et lyst bånd i vingen var ryg og vinger mørkt olivengrønne, en farve, der fortsatte ud over overgumpen og den midterste del af halen. På hver side af halen var der et kraftigt kanariegult felt, hvad der var det mest iøjnefaldende ved fuglen, når den fløj. Hale-spidsen var mørk, hvad der fremtrådte som en bræmme tværs over den vifteformede hale. Øjne, næb og ben var vistnok mørke. Flere gange hang fuglen stille i luften på svirrende vinger ud for vinduesskodderne eller oppe under taskægget på husene, men den tog aldrig sæde nogetsteds på et hus. På jorden hoppede den med stærkt sænkede vinger. Meget karakteristisk var siddestillingen, som den fortrinsvis indtog på en eller anden genstand lavt over jorden og gerne frit fremme. Det var altid den samme sammenkrøbne stilling med halen skråt i vejret. Sådan kunne den sidde fuldstændig ubevægelig i flere sekunder. Ellers var den, som andre sangere, rastløs og i grunden temmelig sky.

Sammenholder man disse optegnelser med PETERSON (1961), fremgår det, at den iagttagne fugl var en ung han af Amerikansk Rødstjert, samt at hele dens udseende og adfærd var karakteristisk for denne art. BRIAN ZOBBE.

SUMMARY: The second published record of American Redstart (*Setophaga ruticilla*) in Greenland. — On 18. October 1965 a single juvenile male

was seen in Julianehåb. A description of the bird is given.

Litteratur:

PETERSON, R. T., 1961: A field guide to western birds. Boston.

ROVTERNE

(Hydroprogne caspia)

I UTTERSLEV MOSE

Den 17. august 1962 iagttog jeg sammen med GERT OLSEN 2 Rovterner (*Hydroprogne caspia*), der kl. 19.40 trak mod øst i 25–30 meters højde i Utterslev Mose ved København.

Vi opdagede fuglene mellem mågerne ved deres meget grove stemme. Størrelsen lå mellem Stormmåge (*Larus canus*) og Sølvmåge (*Larus argentatus*). Desuden noteredes følgende: Stort rødt næb. Kort hale. Tung mågeagtig flugt. Undersiden af vingen havde meget mørke nærmest sorte håndsvingfjer.

Da belysningen var ret dårlig grundet det sene tidspunkt, kunne vi ikke med sikkerhed se om det drejede sig om ungfugle eller gamle fugle, men så vidt vi kunne se havde ingen af fuglene lys pande.

PELLE ANDERSEN-HARILD.

SUMMARY: 2 Caspian Terns (*Hydroprogne caspia*) were observed on 17. august 1962 in Utterslev Mose, Copenhagen.

YNGLENDE SJAGGER

(Turdus pilaris)

I NORDJYLLAND

Da jeg den 26. juli 1963 om aftenen kom igennem en ganske lille skov beliggende 1 km vest for Ugerby (ca. 10 km øst for Hirtshals) i Nordjylland, bemærkede jeg en Sjagger (*Turdus pilaris*), som sad og skældte ud i toppen af en birk. Efter en kort gennemsøgning opdagede jeg en akkurat flyvefærdig sjaggerunge, som fløj ud i et løbælte, da jeg forsøgte at fange den. Her lykkedes det imidlertid hurtigt, på grund af den stærke vestlige blæst, at fange og ringmærke den. Tiden tillod desværre ikke en eftersøgning af flere unger, ligesom der også kun iagttoges én gammel Sjagger. Biotopen bestod af birkeskov iblandet enkelte elletræer omgivet af marker.

PELLE ANDERSEN-HARILD.

SUMMARY: A full-grown nestling of Fieldfare (*Turdus pilaris*) was caught and ringed on 26. July 1963 near Ugerby in Northern Jutland. This proves that a pair has bred successfully.

SPREDTE IAGTTAGELSER

NORDISK LAPPEDYKKER (*Podiceps auritus*)

En Nordisk Lappedykker* iagttoges i Svanemøllehavnen, København, i perioden 7. til 14. januar 1966.

P. CHRISTENSEN, V. K. JENSEN, E. TEIBEL.

KNARAND (*Anas strepera*)

En Knarand,* han, blev iagttaget i Teglgård Søen ved Hillerød station på følgende datoer i 1962: 3/5, 6/5, 6/10, 7/10, 8/10, 21/10, 22/10, 23/10, 18/11, 22/11, 25/11 og 9/12. I den korte forårsperiode svømmede den ved siden af en Gråand (*Anas platyrhynchos*), hun, som den tilsyneladende kæmpede for, imod to Gråandrækker. Sommeren blev ikke tilbragt i søen. I efterårsperioden var Knaranden tit i flok med 10-40 Gråander, som den fulgte, når disse blev fodret med brød. Da den strenge vinter i 1962/63 begyndte sidst i november, kunne den ses stående på isen sammen med Gråanderne.

HANS V. ANDERSEN, HANS KUHLMAN.

RØDHOVEDET AND (*Netta rufina*)

En Rødhovedet And* iagttoges i Haraldsted Sø ved Ringsted den 28. juli 1964.

S. P. SILLEHOVED.

SANGSVANE (*Cygnus cygnus*)

En ikke helt udfarvet Sangsvane opholdt sig sammen med Knopsvaner (*Cygnus olor*) i Limfjorden udfor Bygholmsvejle 5. juli 1966.

J. DYCK, N. O. PREUSS.

SØKONGE (*Plotus alle*)

Den 2. juli 1963 fandtes en Søkonge* ved Henne Strand. Fuglen lå i klitterne, ca. 300 meter fra kysten. Hertil var den øjensynlig slæbt af en ræv, som havde fortæret størstedelen af den iøvrigt friske fugl.

A. HOLM JOENSEN.

Den 4. november 1965 kl. 8.30, da jeg kom kørende over broen, der går over Hørsholmvejen ved Jægersborg, fik jeg øje på en fugl, som jeg først antog for en Stær (*Sturnus vulgaris*). Nok var fuglen lidt større og plump og flugten anderledes. Jeg holdt øje med fuglen, og da den pludselig drejede om mod mig, blev jeg klar over, at det var en Søkonge* i vinterdragt.

Flugten var den typiske alkeflugt med hurtigt svirrende vinger, og da den nogle sekunder senere passerede 20 m foran mig (i medlys), kunne man tydeligt se den hvide strube og bug. Hovedet og ryggen var sort, endvidere syntes hoved og næb korte. Iagttagelsen må ses som følge af det stærke stormvejr i de foregående dage, men alligevel undrer det mig, at fuglen flyver så langt inde over land.

BENT JÜRGENSEN.

THORSHANE (*Phalaropus fulicarius*)

En Thorshane* opholdt sig ved Nexø Havn i sidste halvdel af januar og første trediedel af februar måned 1966. Ved observation den 29. januar lå den mest ved molen, men gjorde også en afstikker ca. 300 m ud på det åbne hav.

S. P. SILLEHOVED.

LILLE FLAGSPÆTTE (*Dendrocopos minor*)

En Lille Flagspætte* iagttoges den 10. oktober 1965 i en klynge birketræer ved en grusgrav nær Flauen-skjold, Vendsyssel.

A. POULSTRUP.

SORTSPÆTTE (*Dryocopus martius*)

En Sortspætte iagttoges 23. april 1964 i en ældre granbevoksning, Heseede Skov. Fuglen blev ikke iagttaget senere.

J. HÅSTRUP JENSEN.

HÆRFUGL (*Upupa epops*)

Den 21. oktober 1965 så jeg en Hærfugl* på følgende lokalitet: „Peterslund“, Øster Assels, Mors. Fuglen sad i et træ i vores have. Man kunne tydeligt se de sort hvide striber på vingerne og et par gange rejste den fjerbusken. Efter en halv snes minutter fløj den og viste sig ikke mere.

NIELS LYGGAARD SØRENSEN.

RAVN (*Corvus corax*)

6 Ravn (2 ad., 4 juv.) sås nær Fovslet Skov, syd for Kolding 11. og 12. maj 1966.

VERNER HANSEN, EILIF SØRENSEN.

PIROL (*Oriolus oriolus*)

Mindst to Piroler blev hørt i Vornæs Skov, Tåsinge 22. maj 1966.

S. RUBÆK HANSEN, T. KRALL, EILIF SØRENSEN.

RINGDROSSEL (*Turdus torquatus*)

Den 28. august 1965 så jeg en Ringdrossel, juv., ved Vester Nyland, Læsø. Fuglen, der endnu ikke havde fået brystplet, bestemtes på stemmen, et hårdt *takk-takk*. Den kom flyvende fra NØ, i ca. 5 m's højde, vel en fugl fra (vest?)svenske ynglepladser på begyndende efterårstræk.

JAN DYCK.

SORTSTRUBET BYNKEFUGL (*Saxicola torquata*)

En Sortstrubet Bynkefugl* iagttoges den 11. april 1965 fouragerende på en mark ved Randers. Den 22. april sås en fugl, som muligvis var en hun af samme art, samme sted.

NIELS JAKOBSEN.

MUNK (*Sylvia atricapilla*)

En Munk* ♂ iagttoges den 7. januar 1966 i en have i Korsør. Fuglen var optaget af fødesøgning og virkede ikke forkommen.

TOMMY DYBBRO.